

ABSTRAKT

Italská literatura není pouze literaturou italského jazyka, její součástí je též literatura jednotlivých nářečí Apeninského poloostrova. Tato bakalářská práce chce představit dialektální tvorbu Giuseppa Gioachina Belliho jakožto nejvýznamnějšího představitele literární tvorby v římském nářečí XIX. století.

První kapitola se na úvod zabývá jazykovou situací Itálie. Poukazuje na různé druhy nářečí a zejména se zaměří na římské městské nářečí. Poukazuje na specifika tohoto jazykového úzu jako mluvy určité sociální vrstvy jakou byl prostý římský lid. Jazykovou situaci Říma stručně představuje též z historického hlediska, dále se zaměřuje na vliv toskánštiny na jazykovou situaci tohoto města. Popisuje jazykové aspekty římského nářečí v porovnání s italštinou. V závěru představuje stručnou literární historii římského nářečí.

Druhá kapitola se věnuje historickému vývoji Církevního státu XVIII. a XIX. století, který v tomto období patřil díky své uzavřenosti a konzervativismu k jednomu z nejzaostalejších států Evropy. Dále se zabývá sociálním rozvrstvením tehdejší společnosti v papežském státu, nerovnoprávností sociálních vrstev způsobující nespokojenost obyvatelstva a postupné šíření revolučního hnutí s následkem zániknutí Církevního státu.

Třetí kapitola představuje autorův soukromý život od útlého dětství, přes období vzdělání po básníkově tvůrčí období až po osamělý život ve stáří. Následně se zabývá Belliho tvorbou jak v italštině, tak i v nářečí a vlivy tehdejšího kulturního a sociálního života na jeho tvorbu.

Poslední kapitola se pak věnuje analýze nářečních sonetů z hlediska tématického. Představuje Belliho sonety jako vyobrazení tehdejší římské společnosti.

Klíčová slova: Belli, italská literatura, italská nářečí